

Sporen

(West Australië 2010)

I

voetsporen in het zand ...

vijftigduizend jaar geleden
kwamen hier de eersten aan:
donkere mensen voor wie het land begon te zingen

droomtijd
van hoe het ooit begon:
voorouders die stippen achterlieten in het landschap

stippen die zich verdichtten
die zich samenzongen tot wat er nu is:

boom die horizontaal het land in buigt

schelpengruis
bouwde laag na laag
de rots onder mijn voeten

- vogelzwerm boven zee:
stippen die zich verdichten
en dan weer uiteenwaaiëren -

rotsen, kliffen, grotten
lauw water in een holte van steen

zoet water, belofte van groen,
groen, als een kus
oh een allereerste tedere kus van groen

en dan weerbarstig, hardnekkig, inventief, rauw:
leven op land

hun sporen trokken de zandige leegte in
rode rotsen, stekelige struiken,
flits van een leerachtig dier dat prooi zoekt

prooi
is de prijs van leven hier

verder zongen ze
ze zoemden eeuwen aaneen
land werd lichaam
eindeloos lichaam van rode stof
met een enkel spoor dat haar doorkruiste

voetsporen in de nacht ...

walvissen gedreven door de maan
glijden langs kustkontouren
zang van hormonen
velden van plankton
ze weten precies waarheen

daarboven de sterren
splinters licht in de nacht

daaronder naakte aarde

nacht als een slapende moeder:
zacht, maar nauwelijks aanwezig
ze moet nog gewekt worden
uit haar monochromieën van stof en steen

laat haar slapen, nog even, deze nacht:
ze droomt van voorgeboortelijke leegte

al het bestaande geworden bedachte
is niet meer dan een schaduw van toekomst
van wat worden kan

de nacht is een doek over de dingen
het enige wat we weten
is een spoor van splinterend licht
aan de hemel

de aarde vergeten,
lijkt het,

maar nee,
prooi jaagt prooi
een oog flakkert
een tong flitst

de nacht
is een oud verhaal
van bloed en botten

de nacht
trekt een spoor van prooi
onder de sterren

de nacht
offert het leven

III

voetsporen in de tijd ...

zo zijn de dingen geworden:
ze zoemen van toen, een andere tijd
toen alles in wording was,
nog bedacht moest worden
en dan een plek kreeg,
een naam, een plaats om te zijn

- wolken zo onbestemd
en luchtig als veren
vegen wit verwaaiend in de lucht –

leeg landschap
waarin hun voeten sporen trokken
iets bestaat pas
als het uit die voortijd gewekt wordt

en toch hield de tijd de adem in
want onder laag water gebeurde het:

zonlicht drong door
en landde in lauwe dromen
onderwaterwereld

door miljarden jaren uiterst geduldige chemie
- stromatolieten: ophopingen van microben
die door fotosynthese de aarde een atmosfeer gaven,
het toneel waarop leven kon ontstaan -
groeiden hier riffen, koralen, vissen
kleurrijke tuinen wiegend in getij

zo is deze wereld hier geworden
de dingen zingen van toen en nu

- land en lucht, rode aarde
stof en steen, bast van een boom
vuur en muziek in de nacht
kaak die zich sluit om een prooi –

tijd is een tekening

patronen en petrogliefen zoemen nog na:
sporen van wie we waren en zijn

en tijd,

tijd zingt zichzelf,
zachtjes.